

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **BD Jiráskova 8 Brno, bytové družstvo**, se sídlem Jiráskova 216/8, Brno, zastoupený Mgr. Markem Matulou, advokátem, se sídlem Jakubská 156/2, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2024, č. j. 6 A 117/2023-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který zamítl stěžovateli žalobu proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 18. 7. 2023, č. j. MK 5844/2023 OLP (dále jen „rozhodnutí o rozkladu“) ve věci prohlášení budovy „neorenesanční nájemní dům Jiráskova 216/8“ v katastrálním území Veverí, město Brno, okres Brno-město (dále jen „stavba“), kulturní památkou dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o památkové péči“); kulturní památka se skládá z pozemku parcelní číslo 20, katastrální území Veverí, jehož nedílnou součástí je stavba číslo popisné 216.

[2] V žalobě namítal stěžovatel, že ministr kultury nevypořádal jeho námitky v rozkladu, nebylo provedeno porovnání domu s jinými nemovitostmi, a to jak na ulici Jiráskova, tak i jinde v Brně. Tvrdil, že dům není architektonickými prvky nijak výjimečný, jedná se o soudobou stavební produkci, na což poukazoval ve správním řízení. Laickým pohledem jsou nejceněnější domy nájemní domy od stavitele F. P. na Konečného náměstí a bytové domy v Jiráskově ulici na ně navazující. Jiráskovu ulici lze rozdělit na tři sekce oddělené ulicemi

Jana Uhra a Grohovou, zdobnost fasád, výstavnost a výška budov se směrem k jihu neustále snižuje, druhdy i zdobnost chybí a mění charakter budov od nájemních domů k domům rodinným. Dům, o který se jedná, se nachází v té části ulice, kde je již množství domů se zcela odlišnou architekturou, výrazně méně zdobnou a směrem k centru již neexistující. Stěžovatel namítal, že památkově chráněným se stal nejenom dům, ale i celý pozemek k němu přiléhající, což bylo následkem nedůsledně provedeného testu proporcionality; žalovaný ignoroval skutečnost, že tato část města je chráněna památkovou zónou, která byla prohlášena dne 21. února 2023, tedy v průběhu správního řízení; dům se nachází v zóně A památkové zóny Brno, pro kterou platí článek 2 písm. a) Opatření obecné povahy č. 3/2021 pro umísťování staveb a jejich obnovu, přičemž ani ohledně této skutečnosti nebyl proveden test proporcionality. Stěžovatel rovněž uvedl, že nebyly naplněny požadavky zákona pro prohlášení domu za kulturní památku (musí se jednat o doklad historického vývoje, životního způsobu, projev tvůrčích schopností, tento doklad musí být významný a musí mít přímý vztah k významným osobnostem a historickým událostem), přičemž odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2016, sp. zn. III ÚS 3244/15; rovněž nebyl prokázán veřejný zájem na prohlášení domu za kulturní památku. Stěžovatel namítal faktickou neexistenci kontinuity hodnot, připomíná, že do 31. 12. 1987 bylo kulturní památkou pouze průčelí domu, nikoliv jeho zbytek či pozemek pod ním. Stěžovatel rovněž poukázal na porušení dobré víry stěžovatele, jelikož úřad, který v roce 2017 rozhodl o „odpamátnění“ domu, vzbudil tak očekávání volného nakládání s majetkem; stěžovatel nechal vypracovat projekt a zajistil financování, posléze v roce 2021 začal vytvářet u domu nějakou kontinuitu, do níž následně zahrnul i pozemek. Pokud po tuto dobu měl žalovaný úmysl dům památkově chránit, měl o tom ve svém rozhodnutí ze dne 3. 4. 2017 stěžovatele poučit.

[3] **Městský soud** žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji. Dle městského soudu ministr kultury se v rozkladu dostatečně vypořádal se všemi námitkami stěžovatele; žalovaný dostatečně ve svém rozhodnutí zdůvodnil, proč dům představuje památkovou hodnotu ve vztahu k jeho vzhledu i působení v nejbližším okolí a celé ulici. Posouzení památkové hodnoty ostatních jednotlivých domů v této ulici podle názoru městského soudu k naplnění dispozice právní normy dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o památkové péči nebylo nutné, pokud bylo dostatečně vysvětleno, proč tento dům v rámci ulice představuje památkovou hodnotu; nejednalo se tak o žádnou libovůli v rozhodování, ale o konkrétně zdůvodněný závěr. Podle názoru městského soudu v odůvodnění rozhodnutí bylo dostatečně posouzeno s ohledem na všechny okolnosti (např. již zmíněná památková ochrana v minulosti, mimořádnost fasády domu i s ohledem na stavební vývoj této části města a tím její jedinečnost, právní povaha prohlášení za kulturní památku z hlediska omezení vlastnického práva), proč bylo prohlášení domu za kulturní památku namístě, tedy že se jedná o věc natolik výjimečnou s ohledem na ostatní domy v této ulici či městské části z hlediska jejího památkového významu, že samotná obecná památková ochrana města Brna by nebyla dostatečná. Pokud se jedná o prohlášení za kulturní památku domu i s pozemkem, tak městský soud uvedl, že v dnešním pojetí občanského zákoníku je nemovitá věc chápána jako pozemek se stavbou, proporcionalita byla posouzena, jelikož odůvodnění vycházelo z toho, že s ohledem na charakter stavby a jejího umístění byla památková ochrana nutná i pro pozemek, přičemž pozemek půdorys stavby přesahuje pouze nepatrně.

[4] Dále městský soud uvedl, že byla zohledněna skutečnost, že v době prvostupňového rozhodnutí nebyla ještě vyhlášena památková zóna a stěžovatel sám tuto námitku v rámci

pokračování

rozkladu, ani v rámci jiného správního úkonu po jejím vyhlášení neuplatnil. Proto nemohla být důvodná námitka, že by ministr kultury tuto okolnost ignoroval, když ji nezohlednil v konkrétním vypořádání rozkladových námitek. Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak obsahuje i hodnocení vyhlášení památkové zóny (str. 19). Ohledně námitek, že stav domu (resp. fasády) se v průběhu řízení změnil provedením stavebních úprav, městský soud uvedl, že z předmětu památkové ochrany neplyne, že by odstraněním některých prvků z fasády nebyl stav nevratný či neodstranitelný. Stav fasády byl dobře zdokumentován, proto ochrana v tomto směru může pokračovat, a to zejména v případných navazujících řízeních. Pokud stěžovatel namítal nedostatečné posouzení jeho dobré víry, pak tuto argumentaci stěžovatel neuplatnil v podaném rozkladu, proto bylo pochopitelné, že se k ní žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohl vyjádřit. Nicméně pokud stěžovatel poukazoval na to, že průčelí domu pozbylo v roce 2017 památkovou ochranu a řízení o prohlášení za kulturní památku bylo zahájeno až v roce 2021, pak tato skutečnost nemá vliv na zákonnou možnost prohlásit kulturní památku. Věc či kulturní statek (tedy průčelí domu a posléze dům jako věc) byla stále táž a pokud v minulosti požívala příslušné ochrany, bylo velmi nepravděpodobné, že by tuto hodnotu ztratila.

[5] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvádí, že na základě rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 3. 4. 2017, č. j. MK 24463/2017 OPP, bylo dle § 142 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vydáno rozhodnutí, že průčelí budovy s č. p. 216 na pozemku parc. č. 20 v k. ú. Veverí není kulturní památka. Na základě tohoto rozhodnutí začal stěžovatel podnikat kroky k vybudování novostavby, která měla být bytovým domem. Poté, co podal žádost o závazné stanovisko k zamýšlené stavbě, žalovaný zahájil dne 6. 4. 2021 řízení o opětovném prohlášení budovy za kulturní památku; řízení skončilo v červenci roku 2023 (zamítnutím rozkladu). Stěžovatel namítá, že v průběhu řízení byly měněny důvody pro prohlášení budovy za kulturní památku, přičemž zprvu správní orgán argumentoval jedinečností stavby, následně pouze její dobovostí. Ze strany Ministerstva kultury tak docházelo ke změnám v posouzení hodnot, přičemž samotná argumentace je mnohdy protichůdná a vnitřně rozporná. Namítá, že rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 3. 4. 2017, č.j. MK 24463/2017 OPP, došlo ke zrušení památkové ochrany průčelí. Následně Ministerstvo kultury mělo obdržet doporučující návrh Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Brně, č. j. NPÚ-371/70288/2017, ze dne 6. 9. 2017, na prohlášení budovy a pozemku za kulturní památku. Ministerstvo kultury zahájilo správní řízení až 6. 4. 2021 (po téměř 4 letech), kdy během této doby bylo zcela nečinné a nechalo stěžovatele ve víře, že stavba na Jiráskově 8 není a nebude památkově chráněna, jak ostatně samo Ministerstvo kultury rozhodlo. Dle stěžovatele Ministerstvo kultury vydalo nepředvídatelné rozhodnutí, přičemž celková délka správního řízení byla nepřiměřeně dlouhá. Stěžovatel namítá, že žalovaný v rámci svých řízení neprovádí žádné skutečné posouzení naplnění znaků památky dle zákona o památkové péči a argumenty pro naplnění zákonných předpokladů hledá účelově v průběhu řízení; dle údajů dostupných na webových stránkách Ministerstva kultury všechna jím vedená řízení byla ukončena prohlášením za kulturní památku; faktické posuzování naplnění znaků zákona o památkové péči pro prohlášení stavby za kulturní památku v praxi správního orgánu nijak neprobíhá. Stěžovatel namítá, že rozhodnutí žalovaného již není dále přezkoumáváno z hlediska naplnění objektivních podmínek pro prohlášení stavby za kulturní památku, správní soud pouze

posoudí splnění formálních znaků řízení a nezkoumá naplnění zákonných znaků pro prohlášení stavby kulturní památkou.

[6] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu ve skutečnosti, že městský soud neprovedl věcný přezkum rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel dále namítá, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k vyjádření žalovaného k žalobě, požádal o prodloužení lhůty k sepsání repliky, na což městský soud nereagoval a následně vydal meritorní rozhodnutí.

[7] Nezákonnost rozhodnutí městského soudu spatřuje stěžovatel v tom, že nebyla dostatečně posouzena otázka, zda byla naplněna podmínka pro přiznání památkové ochrany, přičemž stěžovatel po celou dobu řízení konstantně tvrdí, že v rámci proporcionality měl být dům porovnán s dalšími domy na stejné ulici nebo s jinými soudobými domy v městě Brně. Jedině vzájemnou komparací lze dle stěžovatele učinit závěr, že je určitá budova kulturně hodnotnější či výjimečnější než jiná, čímž oponuje závěru městského soudu, že *„posouzení ostatních jednotlivých domů v této ulici podle názoru soudu k naplnění dispozice právní normy podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o památkové péči není nutné, pokud je dostatečně vysvětleno, proč jednotlivý dům v rámci této ulice představuje památkovou hodnotu“*. Dle stěžovatele měl městský soud za to, že je dostatečné spokojit se s posouzením správního orgánu a není potřeba naplnit test proporcionality. Stěžovatel namítá, že zatímco žalovaný v rámci rozhodnutí nemusel provést porovnání s jinými domy, tak městský soud to žádá po stěžovateli, pokud chce prokázat své tvrzení, že jiné srovnatelné domy památkově chráněny nejsou. Městský soud tak sice aplikoval správnou právní normu, avšak nesprávně tuto normu vyložil, když pod pojem významného dokladu historického vývoje podřazuje věci, jež nedosahují hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké ani technické. Dále stěžovatel namítá nedostatečné vypořádání se s námitkou veřejného zájmu, přičemž je nutné vzít do úvahy zásah do stěžovatelova základního práva dle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, práva vlastnit majetek. Z rozhodnutí pak musí být jasné patrné a vysvětleno, proč v dané věci převážil ten který zájem. Dle stěžovatele také došlo k porušení zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu, jelikož městský soud dospěl k závěru, že jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i rozhodnutí o rozkladu je dostatečně odůvodněné, přestože nebylo. Stěžovatel pak má za to, že nemůže být naplněna zásada materiální pravdy, když žádný orgán fakticky nepřezkoumával skutečné naplnění zákonných předpokladů pro prohlášení věci za kulturní památku.

[8] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** uvádí, že se plně ztotožňuje s rozhodnutím městského soudu a stěžovatel v kasační stížnosti opakuje námitky uplatněné již v žalobě, které byly městským soudem řádně vypořádány, kasační stížnost proto navrhuje zamítnout jako nedůvodnou. Zdůrazňuje, že závěry věcného přezkumu, tedy splnění podmínek dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o památkové péči, že stavba obsahuje historicky a kulturně významné prvky, které mají být předmětem památkové ochrany, byl učiněn na základě dostatečných skutkových zjištění a správní uvážení učiněné správními orgány nevybočilo ze zákonných mezí. Žalovaný dále uvádí, že v případě tzv. pozdních zápisů se jedná o specifický a veřejnosti dostatečně známý postup, který je ze zákona jediný možný, aby památky, které pozbyly ochrany nikoliv kvůli ztrátě kulturní hodnoty, ale kvůli administrativním a legislativním nedostatečnostem, byly nadále památkově chráněny.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj advokát (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozsudek městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. V rozsudku obsažená argumentace tvoří koherentní celek, z něhož je zřejmé, jaké úvahy městský soud vedly k vysloveným závěrům a jakým způsobem se soud vypořádal s žalobními námitkami; věcná správnost závěrů městského soudu je již otázkou meritorního přezkumu napadeného rozsudku. Není pravdou, jak namítá stěžovatel, že městský soud ve svém odůvodnění pouze cituje z rozhodnutí žalovaného, městský soud provedl vlastní posouzení ve věci a své závěry odůvodnil.

[13] Stěžovatel namítá, že žalovaný v rámci svých řízení neprovádí žádné skutečné posouzení naplnění znaků památky dle zákona o památkové péči a argumenty pro naplnění zákonných předpokladů hledá účelově v průběhu řízení.

[14] Aby stavba mohla být památkově chráněna, tak je nutné splnění podmínek dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o památkové péči; na základě prohlášení Ministerstva kultury bude památkově chráněna nemovitá věc, která je „významným dokladem historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické“. Dle tohoto ustanovení je Ministerstvo kultury kompetentním správním orgánem k prohlášení stavby za památkově chráněnou. V tomto kroku k žádnému pochybení nedošlo. Je úkolem Ministerstva kultury, aby ve svém rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnilo, zda prvky, které obsahuje především průčelí stavby, jsou významným dokladem historického vývoje, projevem tvůrčí schopnosti a práce člověka a zda má být nemovitost chráněna pro historickou a uměleckou hodnotu. V návrhu Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Brně ze dne 6. 9. 2017, č. j. NPÚ-371/70288/2017, je uvedeno: „Památková hodnota domu č. 8 spočívá zejména ve výrazně plasticky tvarovaném neorenesančním průčelí tektonicky členěném římsami a kladím do několika oddělených pásů, v nichž se nachází otvory rámované masivními šambránami a doplněné dekorativními prvky, bosáží, festony, zubořezy a balustrádovými parapety. Přestože se na fasádě průčelí nachází četné praskliny a na několika místech opadává omítka, je její umělecká hodnota zachována. Druhý význam domu je urbanistický, jako součást

mimořádně cenného a poměrně dobře dochovaného souboru historizující a secesní zástavby při ulici Jiráskově, jedné z nejvíce reprezentativních městských tříd nově budované moravské metropole na přelomu 19. a 20. století“. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo uvedeno: „*V průběhu řízení byla správním orgánem prověřována zejména přetrvávající přítomnost nebo naopak případný zánik v minulosti již shledaných památkových hodnot předmětné budovy*“. Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor státní památkové péče definoval ve svém vyjádření ze dne 2. 6. 2021, č. j. JMK 59958/2021, jako předmět památkového zájmu u stavby architektonické ztvárnění historizujícího uličního průčelí domu a dále shledal význam v rámci kompaktně dochovaného úseku vysoce hodnotné činžovní zástavby ulice Jiráskova v Brně pocházející z druhé poloviny 19. století. Pro opětovné prohlášení stavby kulturní památkou se vyslovil rovněž Magistrát města Brna, úsek státní památkové péče ve stanovisku ze dne 6. 8. 2021, č. j. MMB/0410827/2021/s. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že ze strany žalovaného a ministra kultury docházelo ke změně posouzení hodnot v průběhu řízení, tak Nejvyšší správní soud musí uvést, že stěžovatel v kasační stížnosti cituje pasáž z rozhodnutí o rozkladu na straně 19, která se vztahovala ke skutečnosti, že stěžovatel v průběhu řízení o prohlášení stavby za kulturní památku odstranil některé zdobné prvky z fasády domu, proto ministr kultury v rozhodnutí o rozkladu uvedl, že „*ačkoli se nemovitost nedochovala ve zcela autentické podobě, cenné památkové hodnoty zůstávají vesměs zachovány v podobě dispozice a stavebně-technických konstrukcí*“. Jednalo se tedy o reakci ministra kultury na počínání stěžovatele, který i přes zákonnou povinnost chránit stavbu před poškozením, tak neučinil. Nejedná se tak o účelovou změnu argumentace, jak tvrdí stěžovatel.

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozpoznávání znaků kulturní památky u té které věci je otázkou odborného hodnocení. Dle § 32 odst. 2 písm. e) zákona o památkové péči odborná organizace státní památkové péče připravuje odborné podklady pro Ministerstvo kultury, zejména pro prohlášení věcí za kulturní památky. Tímto odborným orgánem je Národní památkový ústav. Ten podal podnět na prohlášení stavby za kulturní památku dne 6. 9. 2017 (č. j. NPÚ-371/70288/2017). Národní památkový ústav rovněž popsal, v čem tkví památková hodnota stavby. Dle dikce zákona se jedná tedy o odborné vyjádření kompetentního orgánu, které připravuje podklady Ministerstvu kultury. Žalovaný rovněž shromáždil podklady dle § 3 odst. 1 zákona o památkové péči, účelem těchto podkladů je shromáždění doplňujících informací o předmětu řízení, které mají k dispozici orgány památkové péče, v jejichž územním obvodu se předmět řízení nachází (viz. Varhaník, J., Malý, S., *Komentář k zákonu o státní památkové péči*, Wolters Kluwer, 2018, dostupné v Aspi).

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybňuje, že by průčelí stavby neobsahovalo prvky, pro které je památkově chráněno, jak byly popsány v rozhodnutí správního orgánu I. stupně: „*Neorenesanční uliční průčelí stavebně jednoduchého obytného patrového domu je volně obohaceno o motivy, které vycházejí ze stavitelských tradic a vzorů vrcholné italské renesance a evropského pozdního neoklasicismu, svým ušlechtilým tvaroslovím a nápadnou horizontální rytmiizací hlavní fasády prostřednictvím rustikované soklové zóny přízemí a odlehčeného subtilnějšího piana nobile graduujícího dekorativně rozvinutým vlysem půdní nadezdívky s konzolovou římsou, představuje památkově hodnotný doklad vysoké dobové uměleckořemeslné úrovně ve druhé polovině 19. století užívaného historizujícího architektonického detailu, a to i v případě skromnějších a dispozičně méně náročných realizací*“.

pokračování

nájemních domů. Tento objekt dokumentuje dále drobnější, respektive stavebně starší vrstvu nově vytyčené a teprve závěrem 19. století a na počátku 20. století po etapách dostavované ulice směřující dostředně po boku hlavní promenádní třídy Veverčí od vlastního městského centra tehdejší moravské zemské metropole k monumentálně a reprezentativně koncipovanému návrší Konečného náměstí (dříve Am Tivoli), rozptýlené předměstské zástavby a povětšinou ještě zemědělsky využívaných pozemků. Z památkového hlediska je tedy městotvorná vizualita předmětného domu, který se aktivně podílí na kompaktnosti městské čtvrti Veverčí a na stylové rozmanitosti a bohatství tvaroslovaného repertoáru, zcela nezastupitelná“. Ve svém nesouhlasu s opětovným prohlášením stavby za kulturní památku ze dne 29. 8. 2021 stěžovatel pouze uvedl, že zdobné prvky, které má dům, mají i jiné soudobé domy. Dále uvedl, že okna jsou obdélníková dřevěná dvojíta členěná tzv. na kříž s běžnou profilací, což je soudobý běžný architektonický prvek. Dle stěžovatele se jedná o běžnou produkci. Dále argumentuje, že dům nijak nevyniká, je řadový a není urbanistickou dominantou ulice. Ani tato tvrzení však nijak nevyvracejí důvody, pro které byla stavba shledána jako hodna památkové ochrany.

[17] Úkol památkové ochrany přesahuje ochranu jedinečných, prvotřídních památek, má chránit také takové věci, které jsou pod tímto prahem obzvláštního svědectví vývoje země a lidí. Je podstatné, zda tyto věci mají nikoliv zanedbatelnou dokumentační hodnotu znaku uvedeného v zákoně; tento patrný vztah pak musí mít věc minimálně k jednomu v zákoně uvedenému znaku (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2013, č. j. 2 As 120/2011-173). Architektonické hledisko stavby, včetně popisu hodnotných architektonických prvků doložené fotografickou dokumentací nacházejících se zejména na průčelí stavby, bylo popsáno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Přítomnost památkových hodnot stavby byla ověřena ohledáním na místě dne 28. 5. 2021 za přítomnosti zástupců bytového družstva BD Jiráskova 8 Brno, Ministerstva kultury, Národního památkového ústavu a úseků památkové péče Magistrátu města Brna a Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Přítomnými zástupci památkové péče bylo tehdy shledáno, že urbanistické zasazení stavby v rámci souvislé činžovní blokové zástavby (v tomto případě včetně zastavěného pozemku p. č. 20, k. ú. Veverčí) a dekorativní neorenesanční uliční fasáda tohoto trvale obývaného domu v celku i detailech nadále odpovídá památkovému významu a vizuální hodnotě objektu z doby, kdy bylo příslušným orgánem památkové péče rozhodnuto o zapsání za kulturní památku. Nebyly tedy zjištěny žádné pozdější rušivé degradující nenávratné zásahy.

[18] Stěžovatel konstantně namítá, že stavba není historicky významná a jedná se pouze o běžnou produkci doby vzniku. Tento setrvalý názor stěžovatele však nemá žádné opodstatnění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 10. 2017, č. j. 6 As 299/2016-19, uvedl: „*Památkově chránit je nutné nejen jedinečné věci, ale i ty, které poskytují svědectví o vývoji, životním způsobu a prostředí a dokumentují tak naplnění některého z kritérií stanoveného zákonem, mají vypovídací schopnost o určité fázi rozvoje obce či města či osobách, které se na tomto rozvoji významně podílely*“. V rozsudku ze dne 31. 10. 2013, č. j. 2 As 120/2011-173, zdejší soud mimo jiné uvedl: „*Posuzování míry historické, umělecké, vědecké a technické hodnoty konkrétních objektů je ze své podstaty vždy do jisté míry projevem subjektivního vnímání hodnotitelů; hodnotící kritéria jsou zde jen obtížně kvantifikovatelná a významný podíl zde má správní uvážení. Vzhledem k tomu, že oblast správního uvážení leží zásadně mimo rozsah přezkumné pravomoci správních soudů (s výjimkou, kdy došlo k překročení jeho mezí, nezohlednění některého ze zákonem předepsaných kritérií, či dokonce aťhová-li si správní orgán diskreci tam, kde to zákon nepředpokládá), je v těchto případech ze strany soudu na*

místě spíše zdrženlivý přístup (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, či ze dne 31. 7. 2007, č. j. 8 Afs 127/2005-71)“. Nejvyšší správní soud konstatuje, že je nutno při posuzování zachovat i určitou míru objektivitu. Na rozdíl od „laického posouzení“ stěžovatele má Nejvyšší správní soud za to, že oba správní orgány vyšly z dostatečných podkladů a při posouzení disponovaly i dostatečnou odbornou kapacitou. Na nutnosti poskytnout památkovou ochranu dotčené nemovitosti se shodly v zásadních parametrech pracoviště památkového ústavu, tak i odbor památkové péče Magistrátu města Brna, stejně jako odbor kultury a památkové péče Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Žalovaný tedy shromáždil dostatečné množství podkladů pro vydání svého rozhodnutí, Nejvyšší správní soud neshledal porušení zásady materiální pravdy namítané stěžovatelem. Dospěl-li k takovému závěru rovněž městský soud, nelze mu ničeho vytknout.

[19] Stěžovatel namítá, že měl být proveden test proporcionality porovnáním s dalšími domy na stejné ulici nebo s jinými soudobými domy v městě Brně; jediné vzájemnou komparací lze dle stěžovatele učinit závěr, že je určitá budova kulturně hodnotnější či výjimečnější než jiná. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že městský soud se s touto jeho námitkou nevypořádal, respektive vypořádal se s ní tak, že po žalovaném není vyžadováno, aby provedl hodnocení hodnotnosti jednotlivých budov, zatímco po stěžovateli to pro prokázání jeho tvrzení vyžadováno je. Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se s touto námitkou vypořádal, přičemž uvedl, že pro prohlášení stavby kulturní památkou je zásadní splnění podmínek dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o památkové péči. *„Posouzení ostatních jednotlivých domů v této ulici podle názoru soudu (.....) není nutné, pokud je dostatečně vysvětleno, proč jednotlivý dům v rámci této ulice představuje památkovou hodnotu. To v tomto případě podle názoru soudu jednoznačně posouzeno bylo. Nejedná se tak o žádnou libovůli v rozhodování, ale o konkrétně zdůvodněný závěr s ohledem na zákonnou kompetenci ministerstva rozhodnout v této věci.“* Z rozsudku městského soudu však nevyplývá, že snad je povinností stěžovatele, aby jakékoli hodnocení prováděl; soud pouze konstatuje, že tvrzení stěžovatele stran obdobných budov není ničím podloženo.

[20] Nejvyšší správní soud musí zdůraznit, že prohlášení věci za kulturní památku není soutěží, kdy bude zapsána pouze nejhodnotnější věc. To, co požaduje stěžovatel v kasační stížnosti, není test proporcionality, ale pouhé porovnání jednotlivých staveb, ze kterého by bylo možné učinit závěr, která stavba je nejhodnotnější. To ale není provedení testu proporcionality. Test proporcionality, tak jak byl zformován judikaturou, je používán v případě konfliktu základních práv, zde tedy konfliktu základního práva jednotlivce (zde skupiny jednotlivců), práva na vlastnictví, s veřejným zájmem na uchování kulturního dědictví. Test proporcionality se skládá ze tří kroků 1. opatření omezující základní právo je vůbec způsobilé dosáhnout sledovaného cíle (test vhodnosti); 2. sledovaného cíle není možno ve stejné nebo podobné míře dosáhnout jinými prostředky, které by méně zasahovaly do základního práva (test potřebnosti); 3. zásah je přiměřený, tedy závažnost zásahu do základního práva je v dané konkrétní situaci vyvážena významem sledovaného cíle neboli obětí přinesená v podobě omezení základního práva se nedostává do nepoměru s užitkem, který omezení přineslo (proporcionalita v užším smyslu); viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 78/06, bod 23; či sp. zn. I. ÚS 1587/15, bod 27):

[21] V nynější věci považuje Nejvyšší správní soud test proporcionality za splněný. Prohlášením stavby za kulturní památku je možné dosáhnout cíle - ochrany kulturního

pokračování

dědictví na území města Brna. Sledovaného cíle není možné dosáhnout jinými prostředky; v rozhodnutí o rozkladu bylo uvedeno, že prohlášení městské památkové zóny Brno je nedostatečné pro ochranu významných kulturních hodnot spojených s touto stavbou. Zásah do vlastnických práv stěžovatele považuje Nejvyšší správní soud za přiměřený, jelikož vlastníku je umožněno se stavbou nakládat; v rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo deklarováno, že budova může být modernizována, rekonstruována pro potřeby moderního bydlení, je však potřeba uchovávat její jedinečnost a zachovávat významné architektonické prvky nacházející se zejména na jejím průčelí. Za toto omezení, jak bylo uvedeno v rozhodnutí o rozkladu, tak může vlastník kulturní památky čerpat finanční prostředky z dotačních programů Ministerstva kultury na jejich obnovu či zachování. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že nebyl prokázán veřejný zájem na ochranu stavby. Nejvyšší správní soud opětovně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 2 As 120/2011-173, v němž se uvádí: *„Je-li dostatečně prokázána existence památkové hodnoty konkrétního objektu (tedy vykazuje-li vskutku znaky kulturní památky, definované zákonem), musí veřejný zájem na jeho ochraně převážet nad soukromým zájmem jeho vlastníka, a to i za situace, kdy vlastník takovou možnost nepředpokládal a bude to pro něj spojeno se zmařením dosud vynaložených investic“*. Vzhledem k tomu, že bylo prokázáno, že stavba obsahuje památkové hodnoty dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o památkové péči, tak je podmínka prokázání veřejného zájmu na její ochraně splněna. Tyto hodnoty byly podrobně popsány zejména na straně 11 až 18 rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[22] Z obsahu správního spisu vyplývá, že Ministerstvo kultury započalo časově a personálně velmi náročný proces opětovného prohlašování pozdně zapsaných kulturních památek v roce 2015 a nadále v něm pokračuje. Jinými slovy to znamená, že pokud nějaká stěžovatelem vzpomínaná obdobná stavba s obdobnými zdobnými prvky není nyní památkově chráněna, tak to neznámá, že nebude prohlášena za kulturní památku v budoucnu. Nejvyšší správní soud musí připomenout, že s touto stěžovatelovou námitkou se žalovaný adekvátně vypořádal na straně 16 rozhodnutí; uvedl rovněž, že ve městě Brně zahájil desítky obdobných řízení na opětovné prohlášení staveb za kulturní památky ve stejném období jako u stěžovatele. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 133/2015-36, mimo jiné vyslovil: *„Pro řízení o prohlášení věci za kulturní památku jsou zpravidla irelevantní jiné věci, které nejsou za kulturní památku prohlášeny. Jen ze samotného faktu, že prozatím nebyly prohlášeny za kulturní památku jiné stavby, které by si možná takové prohlášení také zasloužily, nelze usuzovat na to, že je nezákonné prohlášení o posuzované stavbě“*. Pokud chtěl stěžovatel prokázat, že stavba neobsahuje prvky, pro které jí je třeba poskytnout ochranu, tak si mohl nechat vypracovat znalecký posudek, který by se závěry rozhodnutí správního orgánu I. stupně, případně ministra kultury, polemizoval. Zákon o památkové péči nestanoví povinnost obligatorního pořízení písemného vyjádření odborné organizace státní památkové péče v řízení o prohlášení věci za kulturní památku (viz. Varhaník, J., Malý, S., *Komentář k zákonu o státní památkové péči*, Wolters Kluwer, 2018, dostupné v Aspi); nicméně vypracování takového znaleckého posudku nezapovídá, tudíž stěžovatel si jej mohl nechat vypracovat a předložit jej pro podporu svých tvrzení, která zpochybňují naplnění znaků u stavby dle § 2 odst. 1 písmena a) zákona o památkové péči.

[23] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel vyjadřuje pouze jiný názor týkající se kulturní či historické hodnoty stavby, domáhá se tedy jiného hodnocení skutkového stavu než takového, jaké učinil žalovaný a jaké bylo aprobevováno městským soudem. Dle

Nejvyššího správního soudu městskému soudu nelze vytýkat, že respektoval autonomii správních orgánů v oblasti jejich správního uvážení, pakliže závěry správních orgánů v otázce naplnění rozhodných zákonných kritérií stěžovatel zásadním způsobem nezpochybnil. Rozhodnutí městského soudu není nezákonné, jak namítá stěžovatel, jelikož na zjištěný skutkový stav byla aplikována správná právní norma. Jak žalovaný, tak městský soud pouze dospěli k jinému skutkovému stavu, než tvrdí stěžovatel, to však z výše uvedených důvodů nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí městského soudu.

[24] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel se mýlí, dovozuje-li z přípisu Ministerstva kultury ze dne 3. 4. 2017, č. j. MK 24463/2017 OPP (dále jen „rozhodnutí o pozbytí statutu kulturní památky“), že byla zrušena památková ochrana průčelí stavby, legitimně tak očekával, že budova nebude památkově chráněna a je mu tedy umožněno s ní volně nakládat. Ministerstvo kultury v daný okamžik nemohlo vydat jiné rozhodnutí než to, že stavba není památkově chráněna, přestože *de facto* historicky chráněna byla, neboť se jednalo o tzv. pozdně zapsanou kulturní památku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 11. 2020, č. j. 5 As 157/2019-27, uvedl, že dle § 42 odst. 1 zákona o památkové péči se považují za kulturní památku věci, které byly zapsány v seznamu ke dni 1. 1. 1988, tudíž pokud byla stavba zapsána až po tomto datu (v případě stěžovatele došlo k zápisu až 6. 2. 1989), nemohla být považována za kulturní památku. Odkazovaným rozhodnutím Ministerstva kultury nebyla zpochybněna historická hodnota (resp. deklarováno, že tato byla ztracena). K pozbytí statutu kulturní památky došlo z důvodu, že k zákonu o památkové péči nebyla přijata taková přechodná ustanovení, která by řešila stav, kdy zahájené procesy nebyly ke dni účinnosti zákona dokončeny. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo uvedeno, že rozhodnutí o pozbytí statutu kulturní památky bylo deklaratorním rozhodnutím, jehož předmětem nebylo posuzování nebo dokonce zpochybnění nadále přítomných památkových hodnot a přetrvávajícího památkového významu dotčeného činžovního domu, ale pouze konstatování žalovaného ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu, že stavba není kulturní památkou z důvodů již zmíněných Nejvyšším správním soudem výše. Právě proto, že se jedná o rozhodnutí deklaratorní, které pouze osvědčuje stav, zda je stavba památkově chráněna, případně v jakém období chráněna byla, tak nebylo možné učinit výrok, že byla stavba památkově chráněna do doby nabytí právní moci tohoto deklaratorního rozhodnutí. Nejednalo se tak o řízení ve smyslu § 8 zákona o památkové péči, tedy o řízení o zrušení prohlášení věci za kulturní památku, jelikož toto řízení mění práva a povinnosti účastníka řízení, výsledkem řízení je tak rozhodnutí konstitutivní. Nejvyšší správní soud tak souhlasí se závěrem městského soudu, že rozhodnutí o pozbytí statutu kulturní památky nemohlo založit legitimní očekávání, že stavba nebude v budoucnosti podléhat památkové ochraně, zvláště pokud stěžovatel obdržel vyrozumění o návrhu Národního památkového ústavu na opětovné prohlášení stavby kulturní památkou ze dne 6. 9. 2017, tedy 5 měsíců po rozhodnutí o pozbytí statutu kulturní památky. Stěžovatel si byl přitom vědom její památkové ochrany v minulosti. Nejvyšší správní soud podotýká, že ze správních rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že přítomnost památkových prvků nebyla ztracena v období, kdy došlo k opětovnému prohlášení za kulturní památku; význam domu byl nejen historický, ale i urbanistický, jakož i to, že režim kulturní památky sám o sobě nekomplikuje běžnou údržbu, ani nebrání řešení havarijních situací, k běžné údržbě pak není vyžadován souhlas orgánu státní památkové péče.

pokračování

[25] K opakované námitce stran délky řízení městský soud uvedl: „Dobu od roku 2017 do roku 2021, kterou namítá žalobce jako nečinnost žalovaného, je nutné posuzovat i pohledem vývoje judikatury na oblast ochrany kulturních památek, která byla konečně vyřešena až rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2019, č. j. 5 As 309/2018-40, kdy byl proveden konkrétnější výklad § 42 odst. 1 zákona o památkové péči, a v obdobné věci týčž účastníků se pak jedná o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2020, čj. 5 As 157/2019-27 (.....). Až od této chvíle podle názoru soudu byla konkrétně a konečně vyřešena sporná otázka mezi týmiž účastníky, jako v tomto soudním řízení, zda se jedná o kulturní památku či nikoliv, a dokdy trval tento její statut. Tato lhůta mezi vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu a zahájením řízení z moci úřední, které bylo žalobci oznámeno dne 6. 4. 2021, pak činí zhruba čtyři měsíce, kterou soud považuje za akceptovatelnou“. Řízení o prohlášení stavby za kulturní památku bylo zahájeno dne 6. 4. 2021, přičemž v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu odkazováno, žalovaný uvedl, že v souladu s tímto rozsudkem a vzhledem k nezbytnosti zachovat kontinuitu veřejného a odborného památkového zájmu, tak bylo zahájeno řízení o opětovném prohlášení stavby kulturní památkou. Dle § 3 odst. 2 zákona o památkové péči „Ministerstvo kultury vyrozumí písemně vlastníka o podání návrhu na prohlášení jeho věci nebo stavby za kulturní památku nebo o tom, že hodlá jeho věc nebo stavbu prohlásit za kulturní památku z vlastního podnětu, a umožní mu k návrhu nebo podnětu se vyjádřit“. Dle odst. 3 stejného ustanovení „vlastník je povinen od doručení vyrozumění podle odstavce 2 až do rozhodnutí ministerstva kultury chránit svoji věc nebo stavbu před poškozením, zničením nebo odcizením a oznámit ministerstvu kultury každou zamýšlenou i skutečněnou změnu jejího vlastnictví, správy nebo užívání“.

[26] Nejvyšší správní soud poznamenává, že odkazovaný rozsudek ze dne 11. 4. 2019, č. j. 5 As 309/2018-40, (stěžovatelem v téže věci bylo statutární město Brno proti Ministerstvu kultury), rušil předcházející rozsudek městského soudu z důvodu odchýlení se od judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2019, č. j. 5 As 309/2018-40, bylo potvrzeno, že pokud kulturní památka nebyla zapsána v seznamu kulturních památek ke dni 1. 1. 1988, tak nebyla považována za kulturní památku od 1. 1. 1988: „Nejvyšší správní soud shrnuje, že tím, že v dané věci nedošlo k zápisu průčelí do státního seznamu kulturních památek ke dni 1. 1. 1988, nýbrž později dne 7. 2. 1989, znamená, že průčelí dle § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči nemohlo mít ke dni 1. 1. 1988 status kulturní památky. Nejvyšší správní soud dává za pravdu správnímu orgánu také v tom, že v době faktického provedení zápisu průčelí do státního seznamu již nebyly státní seznamy kulturních památek aktivním soupisem, jelikož dle § 46 zákona o státní památkové péči přestala platit i vyhláška č. 116/1959 Ú. l. o evidenci kulturních památek. Zároveň dle § 7 odst. 1 zákona o státní památkové péči vznikl nový Ústřední seznam kulturních památek, odlišný od dřívějších státních seznamů. Tudíž provedený zápis průčelí do již neaktivního seznamu byl ve své podstatě neplatným úkonem. (...) Nejvyšší správní soud dodává, že pokud ministerstvo kultury zastává názor, že by bylo vhodné, aby průčelí bylo kulturní památkou, je oprávněno ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o státní památkové péči jej za kulturní památku prohlásit.“ Ke stejnému závěru, v rámci vyjádření se k podkladům správního řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu, s odkazem právě na judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl i stěžovatel (stavba není kulturní památkou již od 1. 1. 1988). Dne 20. 4. 2017 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva kultury, č. j. MK 24463/2017 OPP, ve kterém bylo uvedeno, že stavba není kulturní

památkou ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, tedy od 20. 4. 2017. Návrh na prohlášení stavby kulturní památkou byl Národním památkovým ústavem, územním pracovištěm v Brně, podán dne 6. 9. 2017 pod č. j. NPÚ-371/70288/2017.

[27] Nejvyšší správní soud nepopírá, že řízení ve věci nebylo právě nejkratší, nicméně námitka týkající se pouze délky řízení bez dalšího nezakládá nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, potažmo rozhodnutí o rozkladu. Nelze pominout ani to, že stěžovatel si byl vědom památkové ochrany v minulosti, jakož i pravých důvodů „ztráty“ památkové ochrany; přitom přítomnost památkových prvků nebyla ztracena v období, kdy došlo k opětovnému prohlášení za kulturní památku; význam domu byl nejen historický, ale i urbanistický. S tím vším byl stěžovatel srozuměn. Proti průtahům ve správním řízení je poskytnuta ochrana ve formě správní žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu; této stěžovatel nevyužil.

[28] Stěžovatel dále namítá, že mu nebylo umožněno městským soudem podat repliku. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že vyjádření žalovaného k žalobě bylo doručeno městskému soudu dne 21. 12. 2023, toto vyjádření bylo stěžovateli zasláno na vědomí dne 9. 1. 2024, č. j. 6 A 117/2023-51 (doručeno dne 10. 1. 2024); v tomto přípise nebyla stanovena žádá lhůta pro vyjádření se k vyjádření žalovaného k žalobě, byla pouze stanovena lhůta dvou týdnů pro vyjádření, zda stěžovatel souhlasí s projednáním věci dle 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, s upozorněním, že nevyjádření nesouhlasu se považuje za souhlas s tímto postupem. Dvoutýdenní lhůta uplynula dnem 24. 1. 2024, přičemž stěžovatel zaslal městskému soudu 22. 1. 2024 vyjádření, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a že žádá o prodloužení lhůty pro poskytnutí repliky, která bude soudu zaslána nejpozději za 30 dní. Rozsudek městského soudu byl vydán 15. 2. 2024, stěžovatel měl tedy na případnou reakci k vyjádření žalovaného k dispozici 36 dní; tento časový úsek považuje Nejvyšší správní soud za dostačující. Nejvyšší správní soud současně podotýká, že lhůta pro poskytnutí repliky stěžovatelem nebyla městským soudem stanovena. Podle § 74 odst. 1 s. ř. s. *„předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve lhůtě jednoho měsíce předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě; k žalobě nebo jinému návrhu, o kterém je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny, je žalovaný povinen předložit správní spisy a své vyjádření bez zbytečného odkladu. Došlé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení; přitom může žalobci uložit, aby podal repliku.“* V projednávané věci městský soud stěžovateli takovou povinnost neuložil, nelze se tudíž dovolávat toho, že městský soud nevyčkával na repliku stěžovatele. Stěžovatel nadto ani v kasační stížnosti neuvádí žádné relevantní skutečnosti, které hodlal v replice sdělit a které by mohly závěry rozhodnutí žalovaného, potažmo městského soudu zvrátit. Postup městského soudu nezakládá nezákonnost jeho rozhodnutí.

[29] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

pokračování

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. února 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu